

عنوان مقاله:

بازتاب اصل میان در شاهنامه فردوسی و مثنوی مولوی

محل انتشار:

فصلنامه زبان و ادبیات فارسی، دوره 19، شماره 34 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

قدمعلی سرامی - دانشیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی- واحد زنجان

رضا ساریخانی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، واحد تهران جنوب، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

عبدالحسین فرزاد - دکترای تخصصی زبان و ادبیات فارسی، پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

موضوع این نوشتار بازتاب اصل میان در شاهنامه ابوالقاسم فردوسی فردوسی و مثنوی مولانا جلال الدین است. پژوهندگان با روش توصیفی- تحلیلی نخست به بیان معنای میان به عنوان مایه پیوند و آفریننده و تفاوت آن با وسط و واسطه می پردازند سپس با ارائه نمونه ها و تصاویری از آثار فوق نشان می دهند که در نقش اندیشی ایرانیان، گیتی و مردم (انسان)، تخم های همبسته یک خوشه اند و همگی از یک بن مایه برآمده و روئیده اند. بر این اساس میان، که مایه پیوند، تحول و دوستی است بی آن که دیده شود به عنوان گنج مخفی درون و میان چیزها روان و مایه هستی و دوام آن هاست. بر بنیان این تصویر، ارج همه پدیده های گیتی (خورشید، ماه، بامداد، غروب...) و انسان (نبی، شاه، پهلوان و ...) در این است که نه عامل جنگ، بریدن و جدایی که مایه پیوند، هماهنگی و آفریدن وحدت رنگارنگی ها (تفاوت ها و تضادها) با هم و پیدایش زیبایی باشند.

کلمات کلیدی:

میان، شاهنامه، فردوسی، مثنوی، مولوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1794465>

